

На брат ми

Преди време имах братче. Казваше се Вихрен. Той беше щастливо дете, смееше се, играехме си, но един ден, без да знаем, трябваше да се разделим.

През 2022 година, август месец аз, сестра ми Мари, майка ми и баща ми бяхме на поход в Пирин със семейството на приятеля ми Димитър и други хора. На село беше останала баба ми с Вихрен. Всичко вървеше прекрасно и много се забавлявахме, докато не дойде последният ден.

Докато ходехме от хижа Пирин към Мелник, телефонът на татко звънна, беше баба ми. Тя крещеше и викаше - Вихрен беше паднал в басейна ни в двора. Този басейн беше надземен, висок поне метър и десет сантиметра. Мама и татко веднага тръгнаха наобратно към колата, а аз и сестра ми останахме с другите семейства. През тези два-три часа, в които чакахме мама и татко да се обадят и да кажат нещо хубаво, аз и Мари не спряхме да плачем, че едвам дишахме. Тогава изпитах едно неопишуемо чувство на страх и притеснение. Толкова бях уплашена, че дори не можех да говоря. По едно време майката на Димитър ми подаде телефон. Беше татко. Той съвсем тихо каза: "Не са успели да го спасят". В този момент замрях на място. Не можех да го повярвам. Толкова бях стресната, че аз самата не го приех. Не казах на никого и се молах и молах и вярвах, че Господ ще направи чудо и ще върне братчето ми, но...

Като стигнахме в Мелник там бяха мама и татко. Идваха да ни вземат. Мама беше червена, а лицето ѝ мокро от сълзите. Прегърна ни и започна да плаче неистово. Тогава разбрах, че казаното по телефона е било истина.

Върнахме се на село и там бяха двете баби. Не казахме нищо. Сълзите сами говореха. Вихрен беше в Пловдив. Три дена и три нощи семейството ревеше и страдеше. Не знаехме какво да правим. Една сутрин мама дойде с един стол до мен и каза:

- Забелязваш ли колко е тихо? Няма кой да си играе в пясъка и да шуми, няма кой да гледа Baby TV и да прави бели.

След още няколко дена отидохме в Пловдив. Там беше то... братчето ми.

Казват, че след като човек почине, душата му си отива и тогава тялото и лицето се променят. Е, Вихрен си беше същото малко момче. Когато го видях, потреперих. И тази картина, която беше пред лицето ми, никога няма да я забравя. Толкова беше страшна, че дори я сънувах, но в съня ми той беше щастлив. Играехме си както преди.

Сега вече сме по-добре. Тази загуба винаги ще ни натъжава, но животът продължава. Успяхме да си стъпим на краката.

Вихрен беше кремиран. Решихме да разпръснем праха му на връх Вихрен.

През септември месец, същата година, в селото имаше и наводнение. Тогава урната на брат ми стоеше в хола и така водата я отнесе. Татко ровеше и ровеше калта, но не можеше да я намери. От тогава помня думите на баба: "Вода го погуби и вода го отнесе". Баба ми до ден днешен се обвинява за случилото се, но тя не е виновна.

Следващата година, един ден, преди да затворя вратата на асансьора, отивайки на училище, мама ме спря и ми прошепна:

- Не казвай още на Мари и баба ти. Бременна съм.

Този ден бях най-щастливото дете на света.

След това мама роди. Бебето се казва Волен. Вече е на годинка и половина. Той е весело и игриво дете. Сега спи на леглото до мен. Единственото нещо, което аз приемам за щастие, е, че Волен прилича досущ на Вихрен. И всеки път, като го видя, в него виждам Вихрен. Господ е чул молитвата ми и ни подари Волен.

С тази история не искам да се оплаквам от личното си нещастие, а да ви покажа как един човек привидно може да изглежда щастлив, но отвътре той още да скърби за нещо или някого. Много хора не могат да преодолеят такава загуба, но животът продължава и трябва да се борим. Аз вярвам, че Вихрен е отишъл в рая. Такава невинна душа не заслужава да се мъчи и да се скита в мрака. Аз нямах шанса да се сбогувам с него, затова всеки ден аз се старая да съм по-добра от вчера и да съм добър, искрен човек, за да може някой ден, когато дойде и моето време, да отида в рая, да го видя поне още веднъж.

**Лили Рангелова Бакалова,
VII клас, 6. ОУ "Граф Н.П. Игнатиев"**